

Stáli sme vedľa seba na skalnej rímse ako otec a syn. Naše oči sa stretli a ja som mu zľahka kývol hlavou. Konečne ma pustil. „No tak vidíš, už to bude v poriadku!“ Jeho pokojný tón ma privádzal do šialenstva, ale nemohol som robiť vôbec nič. Keď sa na mňa znovu usmial, rezignovane som sklopil oči. A potom sa to stalo. Keď sa odo mňa otočil naspäť ku skale, jeho telo sa na mokrej rímse pokĺzlo ako na ľade. Joska sa začal zosúvať do hlbiny. Myslel som si, že to má zrátané. Nepoznal som vo svojom živote nikoho, kto by mal väčšiu duchapritomnosť. Kamarát vrazil pravú ruku do hlbokkej pukliny. I dnes mi behá mráz po chrbte, keď sa mi vybaví to mäkké puknutie. Bolestný výkrik prerezal ticho, tmavá silueta na strmej ploche sa v tom okamihu zastavila. Od laku sa mi opäť zatočila hlava, zosunul som sa radšej k zemi, aby som vyrovnal nízky tlak. Joska bol celý bledý, keď sa dvíhal. Ani v tom okamihu som mu nedokázal pomôcť.

Zhlboka dýchal. Jeho ruka pripomínala ohnutú rúru. Zodvihol ju na úroveň tváre, aby si ju prezrel. Bolo jasné, že je v predlaktí zlomená. „Naozaj si tu budeme musieť urobiť ten večierok,“ sipel sťažka. „Asi áno,“ usmial som sa naňho, „saláma je dole v batohu, môžeš si po ňu skočiť!“ „Dobrý nápad,“ Joska od bolesti skrivil tvár. „Nechám si to až na ráno, aby som videl, do čoho idem!“ Obaja sme sa naraz začali smiať.

Ležali sme na skale vedľa seba a zahrievali sa vlastnými telami. V stene okolo nás prefukoval vietor. Našťastie, po polnoci prestalo pršať. Môj členok opuchol ako futbalová lopta, ale nepociťoval som takmer nijakú bolesť. V skrehnutom tele na ňu nezostalo miesto. Ani Joska sa na nič nesťažoval. Letargicky hľadel do hĺbky pod sebou, zlomená ruka mu trčala vedľa hlavy ako anténa. Obaja sme sa pozerali rovnakým smerom – na jediné svetlo kdesi hlboko dole v tme. Predstavoval som si, že tam v údolí v horskej chate spí Vlasta. Bolo už nadránom, keď som zaspal.

Snívalo sa mi o nej, tiež o blankytných vlnách horského plesa. Znovu vidím tú nezabudnuteľnú scenériu, počujem jej zvonivý hlas. Vnímam každý detail jej zvodného tela. Ako málo človeku niekedy stačí k šťastiu. Aj ilúzia môže v okamihu zmeniť svet. Odniekiaľ počujem hlasy.

„Chlapci, ste tam?“ Otvoril som oči. Stále ležíme s Joskom na rímse a okolo nás je už svetlo. Hore nad nami niekto zatĺka skobu. „Tak ste tam dole? Ozvite sa!“ Hlas z diaľky sa mäkko odráža medzi zahmlenými skalami. „Tu dole, na rímse!“ Joska volá zo všetkých síl. „Kamarát má niečo s nohou!“ Joska sa postavil, napriek všetkej bolesti sa na mňa usmial. Potom zodvihol pomliaždenú ruku na dôkaz nášho víťazstva. Aj ja som sa, ešte rozospatý, začal zdvíhať. Len teraz som zacítil ostrú bolesť v členku.

Keď na rímse pristálo lano, uvedomil som si svoju prehru. Joska sa stále čudne uškŕňal. Možno práve premýšľal o tom, že som ako horolezec totálne sklamal. Obaja sme hľadeli hore, silueta nášho záchrancu sa k nám pomaly znášala ako prízrak. „To ma podrž, ak toto nie je sám strýčko Príhoda,“ mračil sa Joska, ale ani mne nebolo do smiechu. Vyzeralo to s nami bledo. Dlhochizné urastené telo na lane klesalo okolo útesov. Dávalo jasný signál, že naša predtucha sa splnila. „Dá nám to vyžrať, komplet,“ bolestne som prehltoľ. „Mali sme radšej zletieť dole!“ Oto sa naozaj o chvíľu zlanil až k nám. Usmieval sa na nás, ale nič provokatívne nepovedal. Len si nás prezrel, pokýval hlavou a otočil sa hore. „Odisti ma, Štefan, som pri nich,“ jeho hrubý hlas otriasal samotnými koreňmi nášho sebavedomia. Potom ešte zakričal z plných pľúc: „Budeme musieť pánov horolezcov dostať dolu!“ Nebolo čo dodať. Posledná veta, ja i Joska padáme v ringu k. o.